

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **V. B., nar. X.**, státní příslušnost X, t.č. PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zast. JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem AK Hradec Králové, Šafaříkova 666/9, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2015, čj. OAM-688/ZA-ZA02-ZA15-2015, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadl včasnou žalobou rozhodnutí žalovaného, kterým byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany posouzena jako **nepřípustná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu**. Řízení o udělení mezinárodní ochrany se **zastavuje podle § 25 písm. i) téhož zákona**, když správní orgán **v třetím výroku shledal za stát, příslušný k posouzení podané žádosti** podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“), **Maďarsko**.

O žalobě proti rozhodnutí žalovaného krajský soud rozhodl dne 11. března 2016 zamítnutím žaloby jako nedůvodné. O kasační stížnosti žalobce pak rozhodoval Nejvyšší správní soud v Brně, a to pod sp. zn. 4 Azs 70/2016, dne

27. dubna 2016, kdy rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil, věc vrátil k dalšímu řízení a krajský soud byl zavázán vypořádáním se s důkazy, navrženými k provedení žalobcem, s odkazem na jejich internetové zdroje.

V původním rozsudku soud uvedl, že žalobce v žalobě namítal, že rozhodnutí správního orgánu je nezákonné, nepřezkoumatelné pro vady řízení. Správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, řízení proběhlo jednostranně a bylo neobjektivní. Žalovaný dle přesvědčení žalobce porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem ČR, se zásadami a principy činnosti správních orgánů, rozhodnutí je nedostatečně odůvodněno a zákon chybně vyložen. V doplnění žaloby pak žalobce uvedl, že správní orgán rozhodoval čistě formálně, aniž by se opravdově zabýval tím, zda v Maďarsku proběhne korektní azylové řízení, zda Maďarsko plní své povinnosti, plynoucí z Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, žalobce je přesvědčen, že tomu tak není, odkázal na internetové stránky a následující články: Maďarsko poskytne uprchlíkům 100 autobusů, odvezou je k hranicím s Rakouskem – 4. 9. 2015, Uprchlíci: Maďarsko se s tím ne... nemaže, slušně řečeno. Obrazem i slovem o vzbouření proti kvótám, které už má následky – 11. 6. 2015, Mluvčí OSN: Maďarsko porušuje mezinárodní právo. Státy mají povinnost přijímat uprchlíky – 18. 9. 2015, Maďarsko porušuje lidská práva uprchlíků a Maďarsko dneškem zpřísnilo azylové řízení – 1. 8. 2015. Nouzová situace, způsobená náhlým přílivem uprchlíků do Maďarska, vystavuje jeho azylový systém a jeho zdroje značnému napětí, i proto EK navrhla Rozhodnutí rady, kterým se stanoví dočasná opatření v oblasti mezinárodní ochrany ve prospěch Itálie, Řecka a Maďarska (dne 9. 9. 2015 COM(2015) 451 final 2015/0209 NLE). Podstatou je, že členské státy v pravidelných intervalech oznámí počet žadatelů, kteří mohou být relokováni na jejich území, na tomto základě pak Itálie, Řecko a Maďarsko za pomoci úřadu EASO a případně styčných úředníků členských států určí jednotlivé žadatele, kteří by mohli být relokováni do těchto dalších členských států. Tedy ulehčení azylovému systému Maďarska tak, že tímto relokačním opatřením dojde ke spravedlivému sdílení zátěže mezi Itálií, Řeckem a Maďarskem na jedné straně a dalšími členskými státy na straně druhé. Dá se tedy předpokládat, že přetížené Maďarsko nechá žalobce alokovat do jiného členského státu, což může být i Česká republika. Žalobce tedy vytýká žalovanému, že výše uvedenou situaci nezohlednil a přemístěním žalobce do Maďarska k řízení dojde k poškození jeho práv, neboť s ohledem na výše popsané nelze očekávat korektní azylové řízení, tedy i realizaci práva na spravedlivý proces. O to více, že žalobce pochází z Ukrajiny, kde v současné době probíhá ozbrojený konflikt. Žalobce žádal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

Z průběhu dřívějšího řízení soud konstatuje prakticky shodně i písemné vyjádření správního orgánu ze dne 26. 11. 2015, z něhož plyne, že žalovaný s námitkami nesouhlasí, odkazuje na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, jeho výpověď, přiložené fotokopie dokumentů a samotné rozhodnutí ve věci, s tím, že v řízení bylo postupováno v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Správní orgán se zabýval všemi fakty, které žalobce v průběhu řízení uvedl, měl dostatečné množství podkladů a zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tak, aby mohl předmětné rozhodnutí vydat. Z obsahu spisových materiálů a napadeného rozhodnutí vyplývá, že v daném případě je Maďarská republika jednoznačně zemí příslušnou projednat a rozhodnout žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany,

přičemž země sama dne 26. 8. 2015 uznala svou příslušnost k posouzení dané žádosti. Žalovaný vycházel z ustanovení přímo aplikovatelného bezprostředně závazného Nařízení Evropského parlamentu a Rady a použitím jednotlivých kritérií tohoto nařízení dospěl k prokázanému závěru, že v daném případě je k řízení příslušná Maďarská republika, v souladu s čl. 18 cit. nařízení. Z obsahu rozhodnutí je rovněž zřejmé, že žalovaný provedl ve věci dostačující dokazování a věc žalobce posuzoval ve vztahu k příslušným článkům Nařízení Evropského parlamentu a Rady, rozhodnutí je také podloženo logickými a právními úvahami a je řádně odůvodněno. Žalobci v Maďarsku nehrozí žádné mučení, trestání, nelidské či ponižující zacházení ve smyslu zákona o azylu, Maďarská republika je členem EU, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Maďarská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy EU, ročně v zemi požádá o ochranu tisíce uprchlíků, což jistě nesvědčí o obavách cizinců z tamního azylového systému. Závěrem pak žalovaný konstatuje, že tzv. Dublinské řízení je v podstatě řízení, řešící pouze příslušnost konkrétního státu, který bude provádět v jednotlivé věci azylovou proceduru a takto by k tomu mělo být přistupováno, přičemž Maďarská republika svou příslušnost k dalšímu řízení uznala. V neposlední řadě žalovaný konstatuje, že je pravdou, že v posledních měsících přešlo na území Maďarska ze Srbské republiky desetitisíce migrantů, pro které však bylo Maďarsko pouze tranzitní zemí při jejich cestě dále do zemí západní Evropy, především do Rakouska, následně SRN a Švédska. Z tohoto důvodu se počty migrantů v současné době pravidelně rychle snižují, po výstavbě hraničního plotu se Srbskem a Chorvatskem se situace v Maďarské republice uklidnila a bezbřehý příliv migrantů do této země již ustal. Pokud by se během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní státní orgány, nevládní organizace či další instituce. Správní orgán je přesvědčen, že neporušil žádná ustanovení zákona o azylu či správního řádu, případně mezinárodní závazky ČR, navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Při jednání soudu dne 7. 3. 2016 zástupce žalobce uvedl, že žalobce považuje za podstatné, aby jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany byla posouzena v České republice, postupem žalovaného se cítí poškozen, vzhledem k celkové situaci v Maďarsku by nemohl ve věci svých práv očekávat korektní řízení. Žalobce sám pak uvedl, že v současné situaci má jeho bývalá manželka zdejší trvalý pobyt, byla by ráda, aby do ČR mohly přijet děti, za této situace by měl mít i on možnost se s nimi běžněji vídat. V nejbližší době by děti měly přijet na dovolenou. V Maďarsku je problém, má tam též své známé, u nichž se řešil azyl, ale byly s tím velké problémy a k ničemu to nevedlo. O zákonu o pobytu cizinců ví, problém však je, že česká víza nejsou na Ukrajině k mání, těžko se získávají, jediná možnost, jak přijet do ČR, je v poslední době prostřednictvím víza Polska či Maďarska. On byl pět let vojákem z povolání, na Ukrajině nyní probíhá sedmá mobilizace, toto je důvod, kterého se obává, byl by jistě odveden a v daném sporu není za co bojovat. Maďarsko se odmítá řádně zabývat podanými žádostmi uprchlíků, naopak se snaží pomoci jim zem opustit do vnitrozemí Evropy. Žalobce se proto obává, že jeho žádost by nebyla řádně posouzena, je v této souvislosti přesvědčen, že ochrana základních práv člověka a jeho práva na spravedlivý proces by měla stát nad smluvními závazky státu. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci k dalšímu řízení, na

náhradě nákladů řízení účtoval jízdné autobusem z Domažlic a zpět při ceně jedné cesty 259,- Kč. Pověřený pracovník žalovaného připomněl, že správní orgán nemohl hodnotit žalobu jinak než jako nedůvodnou, jeho povinností bylo respektovat zásady mezinárodních smluv, konkrétně Dublin III, v tomto smyslu bylo i ve věci rozhodnuto. Lidsky lze jistě důvody žalobce pochopit, správní orgán však musí respektovat zákony a mezinárodní smlouvy, ve věci žalobce nejsou azylově relevantní důvody dány. Žalovaný monitoruje situaci velmi pozorně a podrobně, nejenom v Maďarsku, ale i v dalších zemích. Státoobčanská povinnost, o níž žalobce hovořil, existuje nejen v ČR a na Ukrajině, i v jiných zemích, i s tím, že žalobce byl vojákem z povolání. Žaloba je nedůvodná, žalovaný navrhl její zamítnutí, náklady řízení správní orgán neúčtoval.

Ze správního spisu soud konstatoval, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla v ČR podána dne 13. 8. 2015, žalobce uvedl, že je narozen 26. 2. 1971, je státním občanem Ukrajiny, téže národnosti. Je rozvedený, rodiče již zemřeli, na Ukrajině žijí dvě dcery a bývalá manželka v ČR. Žalobce pobýval na Ukrajině do r. 1997, poté pobýval do r. 2005 v ČR, další 2 roky opět na Ukrajině, v letech 2007 – 2013 v Rusku. Do září 2014 na Ukrajině, 4 měsíce v Polsku, 3 měsíce na Ukrajině a od 15/5 2015 žije v ČR. Dále žalobce uvedl, že je řecko-katolického vyznání, nikdy nebyl politicky organizován, má středoškolské vzdělání, povoláním je kuchař a sloužil jako voják z povolání. Pracoval jako zedník, svářeč. Na Ukrajině vlastní dům a pozemek. Z vlasti odjel, protože obdržel 2 povolávací rozkazy. Měl maďarské vízum, chce ale zůstat v ČR a pracovat zde, nechce bojovat. V r. 2005 byla jeho žádost o azyl zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

Nově krajský soud jednal ve věci dne 15. 8. 2016, provedl důkaz žalobcem předloženými internetovými zprávami, a to článkem „**Maďarsko dneškem zpřísnilo azylové řízení**“, který s datem 1. 8. 2015 pojednává o tom, že v Maďarsku začala platit novela zákona o běžencích, která zjednodušuje a zároveň zpřísňuje azylový proces, list Népszabadság uvedl, že migranty přicházející ze Srbska bude možné do 15 dnů vrátit, Srbsko je totiž podle nedávno schváleného soupisu považováno za bezpečnou zemi. Kromě Srbska jsou na seznamu i další státy západního Balkánu, právě v bezpečných zemích budou muset utečenci žádat o status uprchlíka, místopředseda maďarské vlády Lajos Kósa v souvislosti s projednáváním zákona řekl, že skutečný utečenec by měl požádat o status uprchlíka v první zemi, kde už není jeho život v ohrožení. Na maďarské území vstoupilo v tomto roce již více než 86 tisíc ilegálních migrantů. Dalším důkazem je článek portálu Amnesty International „**Maďarsko porušuje lidská práva uprchlíků tím, že jim blokuje přístup k adekvátnímu azylovému řízení na svém území. Dodatky k zákonu, který kriminalizuje „nelegální“ vstup uprchlíků a migrantů do země se záměrem přesunout odpovědnost Maďarska na ty, kteří potřebují mezinárodní ochranu, musejí být zrušeny**“ ze dne 22. 9. 2015, který hovoří o tom, že Maďarsko blokuje přístup k adekvátnímu azylovému řízení na svém území, 15. září obehnilo svou jižní hranici se Srbskem žiletkovým plotem, čímž tisícům lidí znemožnilo vstup na své území, dále pak že za nelegální vstup do země hrozí až 3 roky vězení a popisuje vytvoření „tranzitních zón“, kde probíhá zrychlené azylové řízení pro několik žadatelů o azyl, které tudy každý den vpustí. Článek kritizuje přesun odpovědnosti z maďarské strany na třetí země, jako je Srbsko, kde je azylový systém neefektivní a negarantuje přístup k mezinárodní ochraně těm, kteří ji potřebují. AI na hranicích zjistila nespočet uprchlíků, kteří se nemají kam uchýlit, nedostává se jim základního hygienického

prostředí a jídla. AI namítá ignoraci principu solidarity v duchu čl. 80 Smlouvy o fungování EU a nabádá Evropskou komisi k učinění závěru o potřebných opatřeních. Druhý materiál tohoto portálu je nazván „**Uprchlíká krize: EU musí formálně varovat Maďarsko, dopouští se totiž porušování závazků a lidských práv**“, s datem 9. 10. 2015. Hovoří o investici maďarské vlády – více než 100 milionů eur na výstavbu plotů na hranicích, což představuje třikrát tolik než na vynaložení nákladů přijímání žadatelů o azyl. Informuje o setkání ministrů EU v Lucemburku, kteří jednali o současné krizi, nutnosti chránit lidi na cestách, než přijde zima, kritizuje Maďarsko za postavení plotu a kriminalizování těch, kteří tuto cestu prorazí, žádá EU, aby s Maďarskem jednala. Dalším podkladem je zpráva ČT 24 – „**Maďarsko poskytne uprchlíkům 100 autobusů, odvezou je k hranicím s Rakouskem**“, který hovoří o tom, že tisíce migrantů má jasný cíl – dostat se z Budapešti do Rakouska, hodlají tam odjet bez potřebných dokladů, případně se vydat i pěšky, Budapešť jim chce na další cestu k rakouské hranici ještě během noci poskytnout 100 autobusů, maďarské dráhy se po vlně kritiky rozhodly vrátit peníze za jízdenky na západ, které běženci neuplatní. Dále podklad popisuje cestu po dálnici, na níž se vydaly stovky lidí, chování migrantů, ničících ploty, považuje premiér Orbán za nepřípustné. Nové právní předpisy umožňují podat žádost o azyl hned na hraničním přechodu a urychlit proces jejich vyřízení. Další podklad Guardian news ze 4. září 2015 pojednává o útěku desítek běženců z tábora v Bicske s tím, že jejich záměrem je dostat se na rakouské hranice, uprchlík ze Sýrie Visam al-Kaled nechce odjet do tábora, chce v klidu dojet do Německa, kde je dobře. Uprchlíci odmítají jídlo a vodu na nádraží v obci Nagyszentjános a odjezd do blízkého záchytného tábora k registraci. Chtějí do Vídně a nechápou, proč je chce policie kontrolovat. Syřané si oblíbili severskou cestu – častěji překračují polární hranici mezi Ruskem a Norskem, dokumenty k vstupu do Ruska mají v pořádku, povolení k pobytu v Norsku však nemají, za hranicemi proto ihned žádají o azyl – tvrdí, že tato cesta je pro ně nejlevnější. Podklad serveru Britské listy – „**Mluvčí OSN: Maďarsko porušuje mezinárodní právo. Státy mají povinnost přijímat uprchlíky**“ s datem 18. 9. 2015 přibližuje rozhovor moderátorky s Rupertem Colvillem, mluvčím Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, který charakterizuje situaci v Maďarsku jako znepokojivou, v mnoha případech protizákonnou a nelidskou, záběry televize z předchozího dne považuje za šokující, šlo o slzný plyn a vodní děla, tyto způsoby zacházení považuje za pravděpodobné porušení mezinárodního práva. Řešení je nutné přijmout na úrovni EU, zřejmě se podělit rovnou měrou na rozmístění určitého množství uprchlíků, přijmout kvalitnější politické strategie, bohatší a stabilnější země, i Británie, by měly udělat více. Server Parlamentní listy.cz uveřejnil článek „**Uprchlíci: Maďarsko se s tím ne.....nemaže, slušně řečeno. Obrazem i slovem o vzbouření proti kvótám, které už má následky**“, a to s datem 11. 6. 2015. Odkazuje na běh vládní billboardové kampaně, varující před přistěhovalci, s tím, že do země míří nejvíce uprchlíků z celé východní Evropy a je potíží tak mohutné vlně čelit. Informuje o chystaných změnách migračního zákona a odmítání kvót na přerozdělování přistěhovalců. Tato kampaň se nelíbí opozici, ani jednotlivcům, článek popisuje různé reakce politických odpůrců této kampaně.

Při jednání pak zástupce žalobce uvedl, že žalobce má omezené možnosti získání podkladových informací, proto byly předloženy soudu zprávy, dostupné z internetových stránek, které dokládají a potvrzují porušování práv migrantů v Maďarsku, tedy popisují postoje a přístupy této země, porušující práva a

mezinárodní smlouvy. Je tak nepochybné, že ze strany Maďarska dochází k systematickým azylovým nedostatkům v azylovém řízení a žalobce se oprávněně domnívá, že mu tento stát neposkytne korektní azylové řízení. Kritická situace probíhala v zemi od června do října r. 2015, rozhodnutí bylo vydáno v září. Rozhodnutí NSS 1 Azs 248/2014 přitom pojednává o nutnosti vzít v úvahu systémové nedostatky v podobných případech a povinnost MV zabývat se otázkou souladu přemístění žadatele s Dublinem III a nevystavit ho hrozbě vážné újmy. Povinnost aktivně se vyjádřit k situaci v zemi, kam je žadatel přemísťován pak předpokládá rozhodnutí pražského soudu pod sp. zn. 45 Az 14/2014. Žalobce je vojákem z povolání, od r. 2014 tak měl prakticky povinnost nastoupit na vojnu, má povolávací rozkaz a je mu vyhrožováno až pětiletým vězením. Orbán a Putin si rozumějí, takže po návratu by buď musel vzít kalašnikov do ruky, nebo jít do vězení. S ohledem na zásadní azylové nedostatky v zemi pak žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí, na náhradě nákladů řízení žalobce žádá jízdné z Domažlic do Prahy a dále do Hradce Králové – cena jedné cesty 254,- Kč, náklady právního zastoupení jsou v tomto řízení vyčísleny jedním úkonem právní služby, vč. DPH. Pověřená pracovnice žalovaného v průběhu jednání soudu uvedla, že situace v Maďarsku v uváděné době je žalovanému známa, byla kritická, a to i v ubytovacích zařízeních, jednalo se o velký počet migrantů, směřujících většinou do západních států EU. Situace se však již konsolidovala, v konkrétním žalobcově případě maďarská strana učinila akceptaci jeho převzetí 31. 8. 2015. Je též potřebné vidět, že různé evropské instituce, ať již Soudní dvůr či další, reagovali na nedobrou situaci např. v případě Řecka, v případě Maďarska tak neučinily. Správní orgán nemůže dovodit nemožnost naplnění institutů Dublinského nařízení z novinových článků. V napadeném rozhodnutí žalovaný situaci hodnotil tak, že se jedná o členský stát EU, který je pro navrácení žadatelů bezpečný, lidská práva neporušuje a toto by bylo nutné vyvrátit seriózními důkazy. Žalovaný hodnotí svůj postup v uvedené věci jako souladný s čl. 12 Dublinského nařízení, žalobce byl v době žádosti o mezinárodní ochranu držitelem krátkodobého Schengenského víza, vydaného maďarskou stranou, systémové nedostatky azylového systému Maďarska nebyly prokázány, žalovaný tak postupoval v souladu se správním řádem, zákonem o azylu i citovaným Nařízením. Navrhuje proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné a náhradu nákladů řízení neúčtuje.

Krajský soud přezkoumal po opětovném projednání věci napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného a důkazy hodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s.ř.s.), a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

Žalovaný správní orgán ve svém rozhodnutí ze dne 11. 9. 2015 odkazuje na čl. 3 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, dle něhož členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. nařízení. Dle čl. 3 odst. 2 nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Podle čl. 7 odst. 1 nařízení **se kritéria pro**

určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v této kapitole (tj. III. kapitole, články 7 – 15).

Žalovaný dále cituje znění čl. 8, pojednávající o žadateli – nezletilé osobě, znění čl. 9, odkazující na rodinného příslušníka žadatele, jako osoby požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, dále znění čl. 10, který pojednává o rodinném příslušníkovi žadatele, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo rozhodnuto. Žalovaný dále cituje znění čl. 11, zabývajícího se situací několika rodinných příslušníků či svobodných nezletilých sourozenců a uvádí, že tyto články na situaci žalobce aplikovat nelze. Cituje pak znění čl. 12, upravujícího situaci žadatele – držitele platného povolení k pobytu, dle tohoto článku, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. **Podle odst. 2, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil,** ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát. Následně ve svém rozhodnutí správní orgán konstatuje, že na základě posouzení údajů v cestovním dokladu žalobce vyplývá, že žalobce byl dne, kdy požádal o mezinárodní ochranu v České republice – 10. 8. 2015, držitelem krátkodobého schengenského víza, vydaného Maďarskem dne 4. 5. 2015, s 90 dny pobytu a platností ode dne 7. 5. 2015 do 6. 5. 2016. V daném případě je proto, s ohledem na výše citované ustanovení čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, nutné aplikovat kritérium, dané tímto článkem. V dalším pak napadené rozhodnutí odůvodňuje příslušnost Maďarska a zabývá se tím, že v uvedeném státě nehrozí azylově vážná rizika z pohledu EU, proto bylo Maďarsko v případě žalobce požádáno o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a dne 31. 8. 2015 žalovaný obdržel odpověď, že Maďarsko svoji příslušnost v tomto směru uznalo. Žalovaný posléze odkazuje na čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, podle kterého je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, a konstatuje, že Maďarsko je v dané věci státem, který je k tomuto úkonu povinen.

Krajský soud opětovně připomíná, že z výše citovaných ustanovení dovodil, že rozhodnutí je v rozsahu Nařízení Evropského parlamentu a Rady bez pochybení, neboť z jednotlivých článků je zcela patrné, že žalovaný dospěl k závěru o povinnosti Maďarské republiky v daném případě dokončit azylovou proceduru žalobce zcela oprávněně. Je rovněž potřebné vidět, že žalobce tento závěr žalovaného nezpochybňoval z pohledu aplikace jednotlivých článků nařízení. V dalším se pak soud tedy pouze zabýval námitkou žalobce v tom směru, že Maďarsko je zemí, v níž nebude vůči žalobci postupováno korektním způsobem, neboť tam existuje nepřehledná situace s ohledem na velký příliv migrantů, způsobující zmatečnost situace a neplnění povinností, plynoucích z uvedeného nařízení. Soud ve svém prvním rozhodnutí uvedl, že je mu obecně známa situace, která zejména v průběhu druhého pololetí r. 2015 znamenala pro Maďarskou republiku kritickou situaci, azylová zařízení země byla přeplněná a stát měl problémy se zajištěním základních otázek migrace velkého počtu osob přes své území, povětšinou na území Rakouska.

Uvedená situace se však po uzavření hranic se Srbskem a Chorvatskem konsolidovala, Maďarsko je zemí EU a soud tak byl přesvědčen, že je současně zemí odpovědnou, která po dobu, kdy nemohla potřebným standardům dostát, migranty zpět nepřijímala. Posléze však již proti jejich návratu ničeho nenamítala a je tak nasnadě, že zcela jistě měla a má i v době současné potřebné zázemí a prostředky pro běžný azylový postup ve věcech žadatelů o udělení mezinárodní ochrany na svém území. V dalším pak soud odkázal na odůvodnění rozhodnutí a následné vyjádření žalovaného, a to s ohledem na hodnocení Maďarska jako jedné ze zemí EU, v níž státní moc dodržuje lidská práva, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy a současně je zemí, kde žadatelům o azyl nehrozí nebezpečí mučení, nelidského zacházení či trestání a v níž je možné se dovolat řádného právního postupu při řešení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K žalobcem předloženým a soudem provedeným důkazům pak soud uvádí, že tyto popisují vcelku obecně známou situaci z průběhu uváděných měsíců r. 2015, kdy Maďarskem cestovalo velké množství utečenců ze Sýrie, ale i okolních zemí, též z Afriky, zejména severní. V současné době, ale i v průběhu uváděné doby, bylo zcela patrné, že se v naprosté většině jednalo o migranty, jejichž cílem byly západní státy EU, především pak Německo, ale i Rakousko. Do Maďarska tak přicházelo nesmírné množství lidí, kteří buď neměli žádné doklady, případně rozhodně neměli doklady, které by je opravňovaly ke vstupu do tohoto státu. O proudu těchto lidí pojednávají soudem provedené důkazy. Tyto tedy popisují problémy, které s tranzitem ohromného množství lidí musel stát Maďarsko řešit, a to vcelku nečekaně a nárazově. Krajský soud nezpochybňuje, že v uvedené době tato situace byla mnohdy kritická, zejména v tom směru, že ti lidé neměli ubytování, velmi problematicky hledali základní hygienickou obsluhu, potraviny a nutný odpočinek. Materiály však též popisují, že nabízenou pomoc umístěním do obytných budov, jídlo apod. též odmítali a žádali jediné – bezproblémový průchod do Rakouska či Německa. Soud tak velmi vážil vyřčení závazného názoru na námitku systémových problémů v azylové problematice v Maďarsku v uváděném období, nicméně dospěl k závěru, že tato velmi problematická situace neměla větší váhu při hodnocení případu žalobce, neboť v jeho případě se jednalo o žadatele o mezinárodní ochranu, který disponoval platným povolením k pobytu v uvedeném státě, tento pak vyslovil souhlas s jeho návratem a tím pádem i věcným projednáním jeho žádosti. Soud nemůže předjímat případné větší či zásadnější problémy vedení azylového řízení ve věci žalobce v Maďarsku, je možné, že by mohlo mít z výše uvedených důvodů poněkud opožděné trvání, nicméně zcela jistě by tuto situaci soud nehodnotil jako zásadní systémové nedostatky, které by mohly vést k vážné újmě žalobce, znamenající nemožnost jeho předání do země, která je k projednání žádosti příslušná dle výše cit. nařízení. Na tomto svém závěru soud trvá i po opětovném projednání věci a provedení všech navrhovaných důkazů. V postupu žalovaného tak krajský soud nespátřil zásadního pochybení, ani žádnou vadu řízení a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl jako nedůvodnou. Další námitky žalobce pak řešeny nebyly, neboť znamenaly řešení problémů udělení či neudělení mezinárodní ochrany, kterými se musí zabývat stát, který je k hodnocení důvodů pro řešení mezinárodní ochrany příslušný dle výše uvedených předpisů.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal. Odměna právního zastoupení žalobce byla vyřešena samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 19. srpna 2016

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně